

Nem vesszük el a földmivesek földjét; elengedjük minden adóját.

Félrevezetett emberek akadnak most Magyarországon, akik örülnek a Tanácskormány, a proletárdiktatura szorongatott helyzetén. Nem esodáljuk, ha a mindenféle fajta uzsorások: a banktőke milliomosai, a tizezer holdak urai, a kapzsi láncereskedők és az iparbárok titkos örömmel gondolnak arra, vajha a román bojárok öntudatlan rabszolgáinak serege letiporná a ifju magyar proletárköztársaságot. A nagyszáju „hazafiak”, akik a világért nem irták soha azt, hogy „román”, hanem csak „oláh”-t ismertek, amely kifejezéshez nem mulasztották el hozzáfűzni egymásközt a „bűdös” jelzőt; azok az urak, akik a „Haza veszélyben” ordították, ha valamelyik magyar gróf jó pénzért eladta földjét a románoknak; ezek az urak most epedve lesik a román előnyomulást. Vége van minden *nemzeti* lelkesedésnek; már nem „bűdös oláh” a román, hanem epedve várt megváltó...

Rendben van. Nem is vártunk mást az uraktól. De sajnáljuk, hogy némely vidéken a vagyonosabb dolgozó földmivesek is mintha örömmel várnák a románok előrehaladását, mintha ellenségei volnának a Tanácskormányzatnak.

Hogyan lehet ez?

Ezeket a derék embereket, a magyar föld dolgozó népét aljas népámitók, a bukott uralkodó osztály emberei félrevezetik. Azt sugják, azt mondogatják nekik: a Tanácskormány el fogja venni a földeteket, megélték forrását, úgy amint elvette a nagybirtokosok földjét. És a földmivesek között, sajnos, akad, aki hisz a papok, a kibukott földesurak, az ellenforradalom minden rendű és rangú hordozói aljas rágalmainak. *Ezért szükségesnek tartjuk nyomatékosan kijelenteni, hogy a Tanácskormány — amint ezt a földbirtokreformról szóló rendelet is világosan megmondja — nem fogja elvenni a dolgozó földmivesek, a kisgazdák és a parasztgazdák földjét. Aki maga is dolgozik, akinek a föld nem arra szolgál, hogy munka nélkül szerzett jövedelméből henyé uri éle-*

tet éljen, annak a földjéhez mi nem nyultunk eddig sem, nem fogunk nyulni ezen-tul sem.

A másik, amit hangsúlyozni kívánunk, a következő: Mi volt eddig a földmivesnek a legsúlyosabb terhe? Az adó. A földadó, a házadó, az ebadó, a betegápolási illeték, a párbér és az egyházi adók mindenféle neme és így tovább. A Tanácskormány nem szed adót a dolgozó földmivesektől. Az egyházi adók kötelező fizetésétől már törvényesen fölmentette a Tanácskormány a földmiveseket. Akinek van kedve, aki úgy érzi, hogy hite azt megkívánja, tetszés szerint fizethet egyházi adót és díjazhatja a pap és a kántor munkáját, de nem lehetséges többé, hogy a falusi ember ágyne-műjét árvereztesse el a pap járandósága fejében. Az állami adók hivatalos eltörlése is elhatározott dolog: a földmives nem fog adót fizetni, mint ahogy az ipari proletár sem fizet. A proletárállam megél abból a jövedelemből, amelyet üzemei hajtanak, abból amit eddig a gazdagok tékoztak el. *Csak az egyébb sürgős teendők özöne gátolta meg a Kormányzó-tanácsot abban, hogy a földmunkások adójának az eltörlését — ami különben sem szedett be, — hivatalosan is kimondja.*

Aljas gazemberek tehát azok, akik azt suttogják a földmiveseknek, hogy mi el akarjuk venni a földjüket. Esztünk ágában sincs. Nemesak nem vesszük el a földjüket, hanem elengedjük nekik legnagyobb terheit, az adót is. Mi csak azt kívánjuk tőlük, hogy tartsanak ki a mai rend mellett, ne kívánják vissza a grófi uralmat, támogassanak bennünket a román bojárok gaz támadása ellen. Azt kívánjuk: miveljék szorgalmasan földjeiket, termeljenek sok ennivalót a városi proletárok számára; mi pedig fogunk neki termelni mindent, amire szükségük van: sőt, gyufát, petróleumot, szer-számot és gépet, istrángot és ruhaneműt, mindent, amire szüksége van. Ne üljenek föl a grófi uralom esatlósainak; a dolgozó ember számára csak a proletáruralom biztosíthatja a jólétet és boldogságot.

Éljen a proletárdiktatura!